

שדה דרדרים

היה זה בתקופת קציר, ולמעשה ביום חג האסיף, שהוא אחד החגים הגדולים באירלנד. טום פיצפטרק הלך בין שדות ולאורך גדר חיה, כשפתאום שמע רעש מוזר. הוא חשב תחילה כי אלה החגלות בין השיחים.

"כמה מוזר" אמר לעצמו "חגלות מקרקרות בעונה זו?"

לכן התגנב על קצות אצבעותיו כדי לראות האם אמנם ניחש נכון. הוא לא שמע יותר רעשים, אבל כאשר הביט טוב בין שיחי הגדר ראה כד גדול, היכול להכיל אולי חמישה ליטר נוזל. וליד הכד ראה איש זקן קטן-קטן, חבוש כובע מוזר ולבוש סינור עור. האיש טבל דלי קטן בתוך הכד, שאב קצת מהנוזל, לגם והעמיד את הדלי ליד. הוא התיישב על שרפרף קטן והתחיל לתקן עקב של נעל קטנה, בדיוק לפי גדלו.

"לכל הרוחות" אמר לעצמו טום "שמעתי כבר על השדונים האלה, ולמען האמת לעולם לא האמנתי בהם. אבל הנה אחד מהם לפני. אומרים שאם לא תעזוב אותם מעיניך, הם לא יוכלו לברוח ויראו לך את אוצרותיהם.

כעת טום התגנב בשקט לשדון, כמו שמתגנב חתול לעכבר. וכשהגיע קרוב אמר: "יברך האל את עבודתך, שכן."

האיש הקטן הרים את ראשו ואמר "תודה רבה לך."

"אני מופתע שאתה עובד ביום חג!" אמר טום.

"זאת בעיה שלי, לא שלך" הייתה התשובה.

"אז אולי תהיה אדיב אלי ותספר לי מה יש לך שם בכד?" שאל טום.

"זה אעשה ברצון" ענה ההוא "זו בירה טובה."

"בירה!" השתומם טום "והיכן השגת אותה?"

"מאין השגתי אותה, תשאל? עשיתי אותה בעצמי. ותרצה לדעת ממה עשיתי אותה?",

"השד יודע" אמר טום "בוודאי מלתת."

"כאן אתה טועה. עשיתי אותה מדוחן."

"מדוחן! פרץ טום בצחוק "הרי לא תחשוב שאני טיפש כזה ואאמין לך?"

"תחשוב מה שתרצה" ענה ההוא "אך אמת בפי. האם לא שמעתה על הדנים?"

"מה אתם?" שאל טום.

"זה אתם, שכשהיו כאן הם לימדו אותנו לעשות בירה מדוחן, והסוד הזה שמור במשפחתי עד היום."

"תן אולי לאיש צמא לטעום מהבירה שלך?" אמר טום.

"אגיד לך מה, איש צעיר, עדיף שתדאג עכשיו למשק של אביך, במקום להטריד אנשים הגונים בשאלות טיפשיות. הנה, בזמן שבזבזת את זמנך כאן, הפרות פרצו לשדה השעורה ומשכיבות את כל התבואה מסביב."

טום הופתע כל כך שכמעט והסתובב לראות מה קורה לפרות, אך ברגע האחרון התאושש ומפחד שהשדון יברח תפס אותו בידו. רק שמתוך חיפזון הפך את הכד ושפך את כל הבירה, כך שלא יכול היה יותר לבדוק את טעמה.

אבל החזיק חזק בשדון ואמר שיהרוג אותו אם הוא לא יראה איפה טמון האוצר הזהב שלו.

טום היה כל כך מפחיד, שהשדון אמר: "בוא איתי, נעבור רק כמה שדות ואראה לך את מיקום כד הזהב."

כך הם הלכו, וטום החזיק את השדון חזק בידו ולא מש את עיניו ממנו, למרות שהיה צריך לטפס על גדרות ולעבור תעלות. כך הגיעו לשדה דרדרים גדול.

השדון הצביע אז על דרדר אחד, גדול במיוחד, ואמר: חפור מתחת לדרדר הזה ותמצא כד מלא מטבעות זהב."

טום בחיפזו לא חשב הרי להביא עמו את-חפירה לכן החליט לרוץ הביתה ולהביא אחד. אבל על מנת להכיר בדיוק את המקום הוריד אחד מביריות האדומות שלו וקשר אותה על הדרדר הגדול.

ואז אמר לשדון: "תשבע שלא תוריד את הבירית מהדרדר הזה."

השדון נשבע לא לגעת בבירית, ושאל בנימוס: "ועכשיו אין לך יותר צורך בי?"

"לא" אמר טום "אתה חופשי ללכת, ויהיה האל איתך, ואני מאחל לך הצלחה בכל מעשיך."

"אז שלום לך, טום פיצפטריק" אמר השדון "ותצליח בכל מעשיך."

רץ טום מהר הביתה, נכנס וחיפש את-חפירה וחזר לרוץ לשדה הדרדרים, כמה שרק כוח היה בו. אך כשהגיע לשם לכל הרוחות על כל קוץ ודרדר קשורה הייתה בירית אדומה, זהה בדיוק לבירית שלו.

לא היה כל טעם לחפור את השדה כולו, כי היו שם כעשרים דונם קוצים ודרדרים. וטום חזר הביתה, עם את-החפירה על כתפו, וכבר פחות משולהב, ורק קילל את השדון, כל פעם כשזכר איך זה סידר אותו.